

útvonalak valamerre, hazafelé

VÖRÖS ANNA

1995-ben született Pécsen. Jelenleg Törökországban, Gaziantepben él, és szír utcagyerekekkel foglalkozik.

azért bántalak, hogy valamilyen érzelem lehessen benned. az ürességnél a sietősen felhúzott téglafalak is jobbak. téged az emberek úgy vesznek körbe, mint a bicikli küllőit azt a fémdarabot, ahová minden szál kapcsolódik. vagy amiből minden szál kiindul. nem lehet eldönteni, merre tartanak. mi a helyes irány. a küllőkre erősített sárga világítás vagyok, ami csak cikázik körülötted, de el sosem érhet. vagy akit sosem érinthet meg a belső pont, ahová pedig tart. vagy amit jelez. nehéz ezt eldönteni. ki tart kihez.

az íráshoz fegyelem kell, azt mondtad. bennem nincsen fegyelem. hennafegyelem. olyan óvatosság, mint a hennaminták a kézfejemen. a minták körbeveszik a tollat, amit a kezemben tartok. a leszáradt festékréteg berepedezik, és olyankor le kell kapirgálni. beleragad néhány piheszórész, az is jön le vele, kitépem. kaparom a rétegeket, talán estére eljutok magamig. hazajutok. ha lehet azt hazának nevezni, amit nem is ismerek. azért, mert mélyen van bennem, még nem biztos, hogy otthonos is. az igazi minta az alatt van, amit ti rajzoltatok rám. a körömnnyomok megmaradnak, amiket a sok vakarás hagy. a hegek megmaradnak, de csak közlelől látszanak, meg zuhanyzás után, este. ha eléggé felpuhul a bőröm. napközben viszont észrevehetetlen.

nem értem, miért szégyelled a munkádat. mindketten arcokat mosunk tisztára, annyi a különbség, hogy az én klienseim utána hazamennek, a tied nem. ők már nem mennek sehová sem. persze lehet, hogy hazamennek, ha azt a valamit hazának lehet nevezni, ami azután a sokkfeketeség után van. ha van. hol van. mi hazának nevezzük, de ők nem biztos, hogy annak is érzik. nevet adunk neki, pedig azt sem tudjuk, milyen. csak arról beszélünk sokat, amitől félünk. ülnek a teraszon, lehet, hogy be sem mennek a házba, mert nincs kulcsuk, vagy elhagyták. a táskájukban maradt, az meg a buszon, ami tovább ment, őket pedig leszállították. rájuk szóltak, hogy ez már a végállomás. aki még le akart szállni, annak a fülébe súgták, hogy valójában még van vissza egy-két megálló. csak nem mindenkinek. kérjük vigyázzanak, az ajtók záródnak. néhányan azért átbliccelnek jó pár évet lejárt bérlettel. a leszállított emberek pedig olyan házak előtt állnak, amikre mi mondtuk, hogy haza. hazaértek. illetve odaértek. odaértek ahhoz a ponthoz, amihez végül is minden szalad. bonyolult ez, mint a bicikli küllőit, és a hennaminták.

mindig háromszor mosom le az arcom, mielőtt találkozunk. utána kifestem, hogy egy vonalba kerüljön a testem más részeire kent rétegével. pedig csak azt szeretném, hogy magatokkal vigyetek. vigyetek magatokkal. mindegy, hogy hová. vagy legalább szeretnék

olyan pályázat lenni, amire rengeteg pénzt szánnak. egyik délután csak úgy, egyszerűen a kezembe nyomnának egy fehér borítékot, benne elegendő pénzzel arra, hogy felépíthessem magamat. titok leszek, tehát mindenki tudni fog rólam. ahogy bámulok ki a buszon, a tükörcépeket lopva nézi a többi utas.

dugóba keveredünk, te pont akkor húzol el mellettünk biciklivel, és amikor végre elkészül az új arcom, és a tárlatvezető is megtanul unalmasan előadni, akkor szólnak, hogy még sincs szükség rám. egyszerűen megszűnt az a művészeti ág, aminek a képeit kiállítottam magamban.

CZIGÁNY GYÖRGY

Egy templom falára

*Mennyekből özönlött.
Tenger áll a kertben.
Mi is, gyümölcsfaként.
Égő túlvilágban:
nemlét fegyencei.*

*A meg nem hallgatott
könyörgés méltósága.
Remény és rémület.
Két test borul egymásra.*

*Mintha már holt volnék.
Mintha már nem élnél.
Minden helyett kereszt.
Kereszt helyett semmi.
A józan ragyogás:
fölemelt szíveké.*

*Idők végén csillagalmaz
tűntén lesz, ki megirgalmaz,
ki megőrzi tenyerében
gondolatod, szavad épen
s visszaadja nekem végül
kezedet is, öröklétül.*